

გარეხალი

„ცისფერი ყანაუზის“ კვირეული გაზეთი

№ 1

ფასი 50 მ.

მასშტაბი: თბილისი, სასტუმრო „კვიციანი“ № 14-45

ორგანიზირებული, 18 ოქტომბერი 1920 წ.

გარეხალი

„ბარაკები“ უმთავრესად არის „ცისფერი ყანაუზის“ ორგანო. გაუგებრობა იქნებოდა ვინმეს ვიფიქრა, რომ ჩვენ ქართულ მწერლობისთვის ახალ ბარიკადებს ვაშენებდეთ. ჩვენი ბარიკადები დღი ხანია დადგმულია და ბევრი მწერლობის ნამდვილი გილიტინა იქცა. ოთხი წლის შემდეგ რა „ცისფერი ყანაუზის“ გამოვიდა შეიქმნა იქნება, რომ მწერლობაში ბრძოლა გათავისუფლება და დღის ბოლოდ ფილოსტრების მოქმეტი ხეზე ახალი იერიშები, საქართველოს დამოუკიდებლობამ ამ შინ გარეხალი მუშაობის უფრო დიდი სხარეხი მისცა და არ იშლება ჩვენზე თავდასხმა. საკმაოდ უფროსი.

ერთი დავითი „ცისფერი ყანაუზის“ განაწილება ძველი მწერლობა. „ცისფერი ყანაუზის“ გამოცემის ერთი თვის შემდეგ კიბა ამაშიმე, რომელიც გამოიშვებოდა იყო ოფიციალური კრიტიკის და რომლის ხელიც დამამბრებული იყო ბანალური მწერლობის გამოჩენის კოდეხით... როგორც პრობლემატიკური გამოიშვებოდა სინაირთეს და ამხალბეს წერილს, რომელიც ამართლებს „ცისფერი ყანაუზის“ ფილოსტრებს ძალიან სწამდათ კიბა ამაშიმე ავტორიტეტი და ამ წერილს არ შეუძლებს „სახალხო საქმე“, მწერლობის ისტორია შემდეგ ანიშნავს ამ ფაქტს, რომელსაც აქვს ისტორიის მნიშვნელობა, და ავრთვე დადღავს იმ მუშაობებს, რომელიც ფედერალისტების პარტიული კრებებზე რეზოლუციებს იღებდნენ „ყანაუზის“ წინააღმდეგ და კიბა ამაშიმე უკანააღმდეგ „ყანაუზის“ წერას. ეს ბარბაროსული ფაქტი საქმათ გაანათებს ფედერალისტების დეკადანს.

მეორე მწერალი ბანი ივ. გომარაძე, რომელიც წარმოადგენდა ერთი ოფიციალური კრიტიკის მეორე ფრთის, წინა პარადებს სწერდა „ყანაუზის“ ლექსებს, დღეს კი იძულებულია რამდენიმე წერილში ანიშნოს „ყანაუზის“ დამსახურება პოეზიაში და ზოგიერთ მის წერილებს ავალღობის სათითო აქვს.

თუ კიბა ამაშიმე თავისით მივიდა „ცისფერი ყანაუზის“ მიღებად, ივ. გომარაძე და ბევრი სხვა მწერალი ფაქტებმა მიიყვანეს აქამდე. მიუხედავად ფილოსტრების ოპოზიციისა, ახალმა ქართულმა მწერლობამ ერთიანად იცილა ფორმები და სრულიად დაუკარგა „ყანაუზის“ პოეზიას. ყანაუზებს არ დაუწერიათ, ერთი ლექსიც არ, რომელსაც არ ენახა ათი გამოცემილი სხვა პოეტები.

ახალი პოეზია, კიდევ შედგოა ვინმეს ეჭვის ქვეშ დაყენებულია. მაგრამ — ყანაუზის მიზანმა შედგა მწერლობები და იწყებს. ხანდახან ეს მიზანმა იქამდისც მივიდა, რომ ჩვენ იძულებული ვიყავით პლაკატოების მიღებას — ეს თავისთავად იწვევდა თავდაცვას ამ მუცხებშიდან და ამიტომ არის იხლავ ავტობილია ზოგიერთი დავა. ბანალური მწერლობის უწინა თავიანთ თვითმკვლელობის აღიარება სხვაგან, სადაც არსებობს

ლიტერატურული აზრი, ეს შეუძლებელი იქნებოდა — მაგრამ ამ მდონების ლეშს გაღვინიხავის უშვება ქართული საზოგადოება. მით უმეტეს სასტიკი იქნება ის სიტუაცია, რომელიც მათ მოელოდა ლიტერატურის ისტორიაში. თანამედროვე მდონების მოტება თავისთავად ადვილი იყო, რადგან ისინი სრულ არარაობას წარმოადგენდნენ, მაგრამ ამ ბრძოლის დროს დაეკან უფრო დიდი მგრანდული ჩრდილები ავაციის, ილიისი და სხვების, რომელნიც წინათ კოლონებთ იღვენ პოეზიაში, ამ ოთხი წლის განმავლობაში, მათ არ გამოიჩინათ დამცველები, უახლოესმა პოეზიამ სამუდამოდ დაივიწყა ეს მდონები, მათი გავლენის ერთი ხაზი არ ამჩნევია დღეს მწერლობას, ზოგიერთი გამოთავაყენებული მწერალი თავის პუბლიცისტურ წილადობლობაში თუ მოიყვანს ზოგ ციტატებს.

ჩვენ ვაპირებთ პოლიტიკური რევილუცია მოჰყვას. შემდეგ ვაპირებთ საქართველოს რესპუბლიკა, ეს უწინაის საკითრი იყო და ჩვენ მოიყვანს ახალი მწერლობა. ჩვენ ვაპირებთ საქართველოში ურდოებით და დიდობით გახლებულ ურდოებით და დიდობით ერთი ქალაქიდან მეორეში, ვაცოცხლებთ ანაბარათ დატოვებულ მახრებს, კუთხას დაფარკებით ფანჯარები ქალაქი, ავამსუთუნო ქუჩები ახალი საზოგადოების და თბილისი გამოვაცხადო პოეზიის სატახტო. მიუკითხ ბრწყინვალე ქართული მოგვმას და ქუჩებში ეცემით და ვლწავით საქართველოს მტრებს. ჩვენ დავაბრუნო პოეტების ორგანიზაციას და ცხოვრების გარდაქმნას, კულტურით საშინელი კონსერვატორები გამოვად, რა დანდა მათ მწერლობას ან და მათ ესტეტიკურ გემოვნებას რევილუციის ქარტახით? ისინი ისევე დღესაც მკაცრად იღებენ თავიანთი გონსებით, მუშაობა ავტორიტეტს არც თვითონ ეკარებინ, არც ჩვენ გემოვნებს. მათ აქაც ჰყავთ დაიბრახბილი უკმაყოფილები, რომელნიც თუშვა არ ჰქონიათ „პროლეტკულტის“ მაგრამ სამავიერო ჰქონიათ „ბუნების“ კულტის.

ჩვენ გვეკოა ქართველი პროლეტარიატის მავარი ხერხები და კულტურის გადატრია.

პროლეტარიატმა გამოიხმო საქართველო ახალ ცხოვრებისთვის და ის მისცემს მის ცხოვრებას ახალ რიტმს.

ამ ახალ ცხოვრების ბარიკადებზე ვიბრძებით ჩვენ, ეს ბრძოლა უფრო აღმართოვანებულია, ვინც „აყლბარულ ყარაჩოღლთან“ ლიტერატურული კრიტიკის ამ ბარიკადებზე ვიბრძობ ჩვენ უთავრესად ახალგაზღვრებს.

ყოველი ჩვენი სიტყვა იქნება პოეზიისა და რევილუციის კატარატების დაყოფილი ჩვენი სიტყვა იქნება ბრძოლის ძალით ახალი მუშაქმედების. ქართველ მწერლობა საზოგადოების თავებს იქით ვეცდებით ახალითაისას ახალ უკულტურაზე.

„ცისფერი ყანაუზის“ კიდევ დგანან ბარიკადებზე.

ჩვენი სოფელი

1920 წელს ჩვენი ოთხი წელიწადი ჩვენ დავგინა ქართულ პოეზიაში. მომავლიდენ არავესაგან ველი დღეს. შევეცდით ახალგაზღვრა და უწინაო ვაკოცდნენ ხმას უკანასკნელი ლიტერატურა. ჩვენთან ბრძოლით ბევრს ბედა (დაქმნა). დადუნდა ძველი მწერლობა — ეს აღმოსავლეთის მავანალია, რომელსაც აღმდენლობა მოყვანს საქართველოს ვებრთეთლა ახლა.

ჩვენ ვაპირებთ პოლიტიკური რევილუცია მოჰყვას. შემდეგ ვაპირებთ საქართველოს რესპუბლიკა, ეს უწინაის საკითრი იყო და ჩვენ მოიყვანს ახალი მწერლობა. ჩვენ ვაპირებთ საქართველოში ურდოებით და დიდობით გახლებულ ურდოებით და დიდობით ერთი ქალაქიდან მეორეში, ვაცოცხლებთ ანაბარათ დატოვებულ მახრებს, კუთხას დაფარკებით ფანჯარები ქალაქი, ავამსუთუნო ქუჩები ახალი საზოგადოების და თბილისი გამოვაცხადო პოეზიის სატახტო. მიუკითხ ბრწყინვალე ქართული მოგვმას და ქუჩებში ეცემით და ვლწავით საქართველოს მტრებს. ჩვენ დავაბრუნო პოეტების ორგანიზაციას და ცხოვრების გარდაქმნას, კულტურით საშინელი კონსერვატორები გამოვად, რა დანდა მათ მწერლობას ან და მათ ესტეტიკურ გემოვნებას რევილუციის ქარტახით? ისინი ისევე დღესაც მკაცრად იღებენ თავიანთი გონსებით, მუშაობა ავტორიტეტს არც თვითონ ეკარებინ, არც ჩვენ გემოვნებს. მათ აქაც ჰყავთ დაიბრახბილი უკმაყოფილები, რომელნიც თუშვა არ ჰქონიათ „პროლეტკულტის“ მაგრამ სამავიერო ჰქონიათ „ბუნების“ კულტის.

ჩვენ გვეკოა ქართველი პროლეტარიატის მავარი ხერხები და კულტურის გადატრია.

პროლეტარიატმა გამოიხმო საქართველო ახალ ცხოვრებისთვის და ის მისცემს მის ცხოვრებას ახალ რიტმს.

ამ ახალ ცხოვრების ბარიკადებზე ვიბრძებით ჩვენ, ეს ბრძოლა უფრო აღმართოვანებულია, ვინც „აყლბარულ ყარაჩოღლთან“ ლიტერატურული კრიტიკის ამ ბარიკადებზე ვიბრძობ ჩვენ უთავრესად ახალგაზღვრებს.

ყოველი ჩვენი სიტყვა იქნება პოეზიისა და რევილუციის კატარატების დაყოფილი ჩვენი სიტყვა იქნება ბრძოლის ძალით ახალი მუშაქმედების. ქართველ მწერლობა საზოგადოების თავებს იქით ვეცდებით ახალითაისას ახალ უკულტურაზე.

„ცისფერი ყანაუზის“ კიდევ დგანან ბარიკადებზე.

საქანულა და სახრეველა

სამყარო ინგრევა. ამის შემწევა არ შეუძლიათ მხოლოდ ბაზულის მკაყოფილებს. არის იგი ნგრევა უაღრესად კონსერვაციული და მოაწოდებს შეფარა თავის თავს (შორეულს). ვიორგი სააკაძე მზებენ: ყოველი ახალი ჯერ სურნელებით მოიხსო. შორ ბოდურმა პირველმა მოგვცა სამყაროს დაშლის სურნელება. ავი ყვეილებითა. საფრანგეთის სიტყვის ხერხებით ბოდურის შემგომ ამ ყვეილების სივით არის დახმევილი. ლაფორგმა იმდენი იტერია რომ ტრილიზი მომხდებოდა. საფრანგეთის სიტყვის ხერხებით ვინასაგან ველი დღეს. შევეცდით ახალგაზღვრა და უწინაო ვაკოცდნენ ხმას უკანასკნელი ლიტერატურა. ჩვენთან ბრძოლით ბევრს ბედა (დაქმნა). დადუნდა ძველი მწერლობა — ეს აღმოსავლეთის მავანალია, რომელსაც აღმდენლობა მოყვანს საქართველოს ვებრთეთლა ახლა.

ჩვენ ვაპირებთ პოლიტიკური რევილუცია მოჰყვას. შემდეგ ვაპირებთ საქართველოს რესპუბლიკა, ეს უწინაის საკითრი იყო და ჩვენ მოიყვანს ახალი მწერლობა. ჩვენ ვაპირებთ საქართველოში ურდოებით და დიდობით გახლებულ ურდოებით და დიდობით ერთი ქალაქიდან მეორეში, ვაცოცხლებთ ანაბარათ დატოვებულ მახრებს, კუთხას დაფარკებით ფანჯარები ქალაქი, ავამსუთუნო ქუჩები ახალი საზოგადოების და თბილისი გამოვაცხადო პოეზიის სატახტო. მიუკითხ ბრწყინვალე ქართული მოგვმას და ქუჩებში ეცემით და ვლწავით საქართველოს მტრებს. ჩვენ დავაბრუნო პოეტების ორგანიზაციას და ცხოვრების გარდაქმნას, კულტურით საშინელი კონსერვატორები გამოვად, რა დანდა მათ მწერლობას ან და მათ ესტეტიკურ გემოვნებას რევილუციის ქარტახით? ისინი ისევე დღესაც მკაცრად იღებენ თავიანთი გონსებით, მუშაობა ავტორიტეტს არც თვითონ ეკარებინ, არც ჩვენ გემოვნებს. მათ აქაც ჰყავთ დაიბრახბილი უკმაყოფილები, რომელნიც თუშვა არ ჰქონიათ „პროლეტკულტის“ მაგრამ სამავიერო ჰქონიათ „ბუნების“ კულტის.

რად გამოდის. ქართველი გაფრბის თავის თავს (უცლს) რომ ნახოს თავის თავი (უკეთესი). წმიდა მამა იონე საქართველოს გაეცა და მოაწოდებს შეფარა თავის თავს (შორეულს). ვიორგი სააკაძე მზებენ: ყოველი ახალი ჯერ სურნელებით მოიხსო. შორ ბოდურმა პირველმა მოგვცა სამყაროს დაშლის სურნელება. ავი ყვეილებითა. საფრანგეთის სიტყვის ხერხებით ბოდურის შემგომ ამ ყვეილების სივით არის დახმევილი. ლაფორგმა იმდენი იტერია რომ ტრილიზი მომხდებოდა. საფრანგეთის სიტყვის ხერხებით ვინასაგან ველი დღეს. შევეცდით ახალგაზღვრა და უწინაო ვაკოცდნენ ხმას უკანასკნელი ლიტერატურა. ჩვენთან ბრძოლით ბევრს ბედა (დაქმნა). დადუნდა ძველი მწერლობა — ეს აღმოსავლეთის მავანალია, რომელსაც აღმდენლობა მოყვანს საქართველოს ვებრთეთლა ახლა.

ჩვენ ვაპირებთ პოლიტიკური რევილუცია მოჰყვას. შემდეგ ვაპირებთ საქართველოს რესპუბლიკა, ეს უწინაის საკითრი იყო და ჩვენ მოიყვანს ახალი მწერლობა. ჩვენ ვაპირებთ საქართველოში ურდოებით და დიდობით გახლებულ ურდოებით და დიდობით ერთი ქალაქიდან მეორეში, ვაცოცხლებთ ანაბარათ დატოვებულ მახრებს, კუთხას დაფარკებით ფანჯარები ქალაქი, ავამსუთუნო ქუჩები ახალი საზოგადოების და თბილისი გამოვაცხადო პოეზიის სატახტო. მიუკითხ ბრწყინვალე ქართული მოგვმას და ქუჩებში ეცემით და ვლწავით საქართველოს მტრებს. ჩვენ დავაბრუნო პოეტების ორგანიზაციას და ცხოვრების გარდაქმნას, კულტურით საშინელი კონსერვატორები გამოვად, რა დანდა მათ მწერლობას ან და მათ ესტეტიკურ გემოვნებას რევილუციის ქარტახით? ისინი ისევე დღესაც მკაცრად იღებენ თავიანთი გონსებით, მუშაობა ავტორიტეტს არც თვითონ ეკარებინ, არც ჩვენ გემოვნებს. მათ აქაც ჰყავთ დაიბრახბილი უკმაყოფილები, რომელნიც თუშვა არ ჰქონიათ „პროლეტკულტის“ მაგრამ სამავიერო ჰქონიათ „ბუნების“ კულტის.

კარტული პრესა

თანამედროვე ქართული პრესის სრულ უნიჭობით არის დადასტურებული და უკიდურეს სირცხვილით იქცევა. მართალია ქართული პრესის არ აქვს უკიდურესი დიდი ტრადიცია და ის უკეთესობის თავზე ხელაღებულ ხალხის ხელში იყო, მაგრამ დღევანდელი მისი მდგომარეობა მანკი აუტანელია. საქართველოში არ არსებობს... უკიდურესი სირცხვილით იქცევა.

საქართველოში არ არსებობს... უკიდურესი სირცხვილით იქცევა.

მაშინ, როცა რუსეთში იწერებოდა პეტრე ჩაიკოვის „ფილოსოფიური წერილები“... რომლის ანალიზში რუსეთის პრობლემის დღესაც აუხსენებია, საქართველოში იმ დროს უკანადაა მოკიდებული წერილები აბეჭდებოდა და „სამხარეთლოს“ ავტორი ქალი ვარჯიშობდა პუბლიცისტიკაში.

ამის შემდეგ ილია ჭავჭავაძე და ნიკო ნიკოლაძე თანამედროვეში ნამდვილ ციკლოპებათ ჩნდებიან. განსაკუთრებით ილია ჭავჭავაძეს აქვს დიდი მწერლის პათოსი, თავისი ენა და რაც უფრო ასანიშნავია თავისი აზრი. მან დასაჯა მთელ ეპოქას თავისი შტამი, მაგრამ ილია ჭავჭავაძეს თავისი სკოლა მინც არ შეუქმნია.

შემდეგნო თაობა, რომელიც უმთავრესათ სემენარეიფებისგან „მედიტებოდა“ ორთა გაიყო: ერთი ირემებს ჭავჭავაძის მოწაფეობას—ეს ჯგუფი სრულიად უმეცლო და სამართლიანად გადაადრდა ხსენებდნენ—მეორე ჯგუფი სემენარეიფებისგან ჩაღვა ოპენიკაში და მიიღო სოციალ დემოკრატიული მიმართულება.

ამ ჯგუფს მეტი გამძლეობა ახასიათებს და მეტი ისტორიკა აქვს.

საზოგადოებრივი ცნობილია, რომ მარქსიზმს არ მოუცია არც ერთი მწერალი. ნ. ბერდივენი ადარებს მარქსს მის მოწაფეებს და უყვირს, რომ ასეთი ბრწყინვალე მწერალს ასეთი უსახო მოწაფეები ჩამორჩნენ უკან. მარქსს სტილი, ანალიზი და ტემპერამენტი უმკვირვებენ ევროპაში უდიდეს მწერლის სახელს, რომელს მის მოწაფეზე შეიძლება ეს ითქვას.

მეტია ლაპარაკი ქართველებზე! ყველა ეს სიღვებო, ფა და მასთანები უკვალად გადავიან მწერლობაში. მხოლოდ ნოე ფრანდინის შერჩა ბოლომდე წერის ნებისყოფა, მაგრამ საერთო ნაყოფი მისი თაობის მასაც ატყვია. და მასაც ახასიათებს „მუდის“ დოქტრინორის კორექტი.

თუ პირდაპირი მოწაფეები ილია ჭავჭავაძის ასეთი უმეცლონი გამოდგენ, სამაგიეროთ მეტი ნიჭი ეტყობა მომდევნო თაობას, რომელიც მწერლობაში ილია ჭავჭავაძის ტრადიციებს იცავს. გ. მაიაშვილი, არჩილ ჯორჯაძე და კიტა აბაშიძე—სამუდამო გამართლებია ს. ფედერალისტების წარსულის. მათ ახასიათებენ: პრობლემის დაყენება, ორიგინალობა და ტემპერამენტი ტრიბუნების, მაშინ როცა ეროვნული შეგნება იყო გასაღებიძებელი.

უკანასკნელ წლებში ქართული პრესის სრულ მოსაზრისკენ მიდის. ნოე ყორანდია და მისი ცოტათ თუ ბევრათ წარაგონების მქონდე ახანაგები, რესპუბლიკის მთავრობის მოცუქენ სათავეში და თუ მწერლობას იკონებენ, მხოლოდ მრანების წერის დროს.

სოციალ დემოკრატიულ ორგანიზაციის სოფლის პროპაგანდისტები ჩაუდგენ სათავეში და ერთი „განი“ იქმნისაც მივიდა რომ შექმნის დააწერია გოგლის „შეშლილის წერილები“ ეს უსახო და ენა ზღუდ ანონიმები ოცნები ქართულ პრესას და შხამავენ მოთხოვნებს დემოკრატიის პოლიტიკით, მათ დღემდორ რუსულ გამოცემებს როგორც „საქართველოს“ და ეპატრონენ „ბუნების“ ხალხი თავისი გარკონით მენწვეები ასე არიან გართული საქმეში, რომ თავიანთ სახილხიან მართლად გმობულ ისტორიას აწერებენ მხოლოდ ენაზე, „გმნის“ მათობაში „მა და „სოლომონ“ ზურგიელში“ მისივე ენაზე სდებს საქართველოს დემუკრატია საფეტოს სათავეში და გარ-

გ ლ ო ვ ა

ჩემი ბავშვის ხსოვნას უკანასკნელი ვადიარბენს სიტყვის კამბრა და შემოადგენს უცხო თვალმხედველ მხერინანს უცვრად ვტოვებ გარინდულეს ლექსის ანარა აღის პაოლო ტიტინასა და ვალერიანს

მრუდე ლანდებლ მენისლება ჩემ ვარს რაც არი მძივე ბაობაცით თუ ვინგურეით მე და თბილისი მოგონებაში აიშლება თბილი ნაცარი სადაც მენ სდუმბარ ჩემო ალლა მენ უტბელსი

სილამაზისთვის მიწა დედა აღარ გეშეება მაგრამ არ დეღობს შენთვის იგი ავი დედალი შენი სინორობი მკერდი მისი გადიღეშება რომ უფრო მკაცრად მან იგემოს შინს ნაღვერადლი

დამატრიალებს მაინე ფიქრი ფოთლებგაშეცეილს და სისისლოდ ეშურება ლოცვა უფეი ხოლო მანელებს მოძღურევი სახე ქაშეეთის და შეშინია არ შეუხებენ ნინის უფეი

ბედის დატეხამ ბევრი გზები ვადამატარა მშვიდი მკაცოვარ ერთბელც არის მინე მამევი ველარ ცვლოვანობ ძველმეფურად ჩემო პატარა არ დაიფევიყო მამა შენი ამ ცულღამეში

გრიგოლ რობაქიძე

სოციალ დემოკრატიული მიმართულებით გადარჩენის

თორმეტი წლიდან მე არ მაკლიდენ ცხოვრებას დიდი ოქროს ჩიტები... მესროდა შეიღებს ბეგემოტი ფართო მუცლიდან თორმეტი წლიდან მე ბრძანად კაცს ვეჭვობდი. ყოველ დღე მოდიხს სიღარიბე... დიღებო—ბურთი... ვადამიშენდენ დღეს წითელი ჩემი ხარები, დაობდა ზეცა, დაიფარა ბნელ ფიფფურით... დაინგრა ტენინი... დავეცებები შხამს. ვიპარავს... ვიპარავს... ვიპარავს...

ველარ ეშუღერი შეიღების შადრევენს. ახი პოეზია... მეგობრობა... ჩემი სახარლობა... ასარგადონი... ოლოფერნი... ქალების თმები ხმა უხალესი და ჰლანეტის უსამართლობა და საზოგადოებრივი სიტყვა: „როდესაც კვდები“.

კარი მირმა

დამეთანხმებთ ამეოა წესი: დღე მოკლესაბით გადავიცავდი და პოეზია უტყირფესსი მე დამიტოვებს ყველაზე მაღე. მოაქვს სიკვდილმხედ ჩემთვის ცეცხლი, მაგრამ ზეფარეში არა ვარ კენზე? არ მიმეტებენ მე „ყანაწილები“ რუმბო, ბოდლირი და დეზ—სესენტრ. ლმობია სიგიფე ვადამიშენიანა, რადგანაც ხშირად მე ვარ მშვიერი. დედა მიტრებს მე ბაბილიანა და ჯობრავლი მამა ძლიერი. ქვეყნიერება ადრე დავტოვე, სულ ზედმეტია ერის სუფეში. მომეგებება ჩიკვაძე ნოე საიქიოში და დიღებეში.

ვაიტაშვი

გაგეიკა... მამასადამე ვადიციკვალა პოეტურ პაოლო იაშვილი... პოეზიისთვის ბევრი იწველა მაგრამ არ იყო მისთვის საშველი. როდესაც იყო სუსტი, პატარა მკითაჰამე უფობრა: „იყავე გმირი“... ოცდა რვა წელი მან ვადიკარა... ოცდა რვა წელი მან ვადიკარა... იყოს უკვდავი მისი სამარე და იქ შევესოს ამ ქვეყნის ნაკლი... იქ ყავდეს ცოლად მეფე თამარი და მაყრად ყავდენ მეფე ირაკლი

პაოლო იაშვილი.

შემორტყმული უცხო პრესის კონდოლტერებით. უფრო სამარცხვიანოა კიდევ ფედერალისტების პრესა, ჯორჯაძის, ზდნოვიჩის, და კიტა აბაშიძის სიკვდილის შედეგად რაც საუბედროოთ ერთ და იმავ დროს მოხდა ფედერალისტების პრესის სრულ არარაობათ იქცა. ცოტა უფრო ნიჭიერი ხალხი სოციალისტურ კოალიციის საშუალებით მენწვეიკებს ენმარეზიან სახსლმწიფობს აშენებაში და ხან-

მღვდელი და მალბარია - კუბოში.

გაგა წლისთავი... ოქტომბერი ბნელ ოლორებით ჩემში ატრბენს მამარების შავ ანაფორას, უკანასკნელი ლექსი ჩაღვე მე მომწინებო, როდესაც ვულხე უხუცი ლელღლი აფანგე გორას. საფლავებშიაღ ბტროლებდა მგელი არია, ძვირფასი მამა - გიგი დღეღლი და მალბარია.

გაგა წლისთავი მე არ ვიცი მეორე ლექსი, უღვესლო ვტირი მოგონებას მე ყოველ დამე. ცივია გული, ისე ცივი. ვით ქვა სალესი შენი წამების მე ამტკე ვეოთი მაყამე შენ სადიღებლათ ავატრეე ძველი არია ძვირფასი მამა - გიგი დღეღლი და მალბარია.

იწვის ქალღია... გვეფორება ცხელ ანაფორათ ყველა ცეცხლების ატრიოლად ჩემში გრავალი. როგორც ყოველთვის თვით სიკვდილსაც შეგებით ორათ და ჩემთან იბრძვის ქვენი ლანი სხვისთვის მიმჭრალი დაატრიოლებს ამ ქვეყანას ჩემი არია ძვირფასი მამა—გიგი დღეღლი და მალბარია.

ყველაზე სუსტი მე დამტრეე მანცე ბავშვში უღანბო არის საქართველო მომწინებოსთვის სამგლოფიარო მე არ ვიყავ მარტო ბავშვში ვიცი ანდენას ვიტახეები მარტო ამისთვის, მაგრამ ჩემი მალბოკიოე ძველი არია. ძვირფასი მამა—გიგი დღეღლი და მალბარია

ძვირფასო მამა, ვით ყოველთვის მშვიდი გახსოვდეს ქვეყნათ, რომ დატრეე შეილი პოეტე მეთასაქრეე ვავიხადე იქმანა მითი, რომ დამიწყნარდეს მე ცხოვრება მითი-მოვითი. მე მხოლოდ შენთვის ავატრეე ძველი არია ძვირფასი მამა - გიგი დღეღლი და მალბარია.

ტიციან ტაბიძე

სამკალისური ბაღბადა

3

როცა სოფელს შთანთქმეს დამე, ჩასთლემს მთა და ეელი. როცა, თურმე, სუნთქვას შეწყვეტს ფიქრის სამხრეული და სიზმარი დაანუნებს მიწა ზღაპრის კარავს. ვილია კაცი ამ დროს აწყობს საქვს გულშემზარავს.

როგორც ძალი შემპარავი, მიდის საფლავებთან და ვით გველი არღვეს მიწას სამახსოვრო ქვებთან. დას, როდესაც არწმინდა საქვს გაათავებს — დაავოვებს ცაცხვის შირში მკვდრების დამხმარ თავებს.

გადააბობს, როგორც ჯირკებს, ის სულწაყმედილია—, ვადაცვეთოლ თავის ქალებს ფრჩხილით გაწმენდილით. ყოველ თავში გაგეციებით ურეც ცოდვილ ხელს — საქვს ჩადის. ღვიისგან კრულსა და არ გასამეღლსა.

არღვეს თავებს, არჩეც ტენინებს. ცეხებს დამალა აზრებს წყალობს ღამით. ქრება დღითი. მას მზე ვეღარ ასრავებს. ვარბის, შემდეგ სხვაგან ცეხს. ასე ქვეყნით—ქვეყნად. ნახვა კაცის დაწყველილის ვახდა დასაკვენდა.

ასე დადის მოუყენრად ტენინს მარღვეველი და არას დროს არ ისვენებს მისი მარცხის ხელი. ამბობენ, რომ კაცი იგი ქვეყნის ბედს სწერავს მკედარი თავის საიდუმლოს რკინის გულზე სწრავს.

ნიკოლოზ მიწევილი

დღერლისტებს მენწვეიკებს შეერთებოდნ რადგან „მთის არ არის განსხვავება-სასიკვდილო განაჩენი სამჯერ იქნა გამეორებული, წინათ ეს ეწყინებოდათ „მუქტი“ ვარსკვლავებს... სინან ეს „ვარსკვლავი“ ძალიან ბინეშლებოდა.

შედარებით „საქართველოს“ ეტყობა მეტი ევროპიულობა, შეიძლება ითქვას მივიდა, რომ თბილისში დაარსდა ყურნალისტების კავშირი, რომლის საბჭოს თავმჯდომარეა ბუქშტინი. წერებო: ლევიო და ლევან ყიფიანი. კიდევ კარგი, რომ საქართველოს პრესტიეს იცვენ ამ საბჭოში ორი პარტიული: არტემ ახნაზორივი და ლელი ჯაფარიძე... მაგრამ უკანასკნელი არც კი ესწრება კრებებს.

ასე ხდება ქართული პრესის ნაციონალიზაცია და რენესანსი. სამკალისური ბაღბადა

სარამ ბაბშვილი

